

כט (ט) שום תשימים. מות מנה אחר תחתיו. מלך,
ולא מלכה. אשר יבחר ה' אלהיך בך
(סנהדרין כ) על פי נבייא, מקרובך, ולא מחוץ לארץ.

לא תוכל לחת עליך איש נכרי. זו מצות לא תעשה. איש נכרי [אשר לא אחיך הווא] מכאן אמרו (יבמות מה) אין ממננים פרנס על החבר [עד שהחדר אבמו מישראל]. אשר לא אחיך הווא, [זה העבד]

לט (ב) למען יאריך ימים על מלכתו. אם עוזה
הוא מה שכתב בענין, כדי הוא שיאריך
ימים על מלכתו. הוא ובגין (טוריות יא) שאם מת,
בעו עומד תחתינו. ואין לי אלא זה בלבד. מנין לכל
פרנסי ישראל שבניהם עומדים תחתיתם. תלמוד
ולומר הוא ובנו בקרוב ישראל, כל זמן שהם בקשר
ישראל בנו עומד תחתינו.

עמנווד פרשׁת שפטים

תצתה. שלא קשטים עליינו מלה' נבראי!
 כדיני נפצעת, מה-שאדרו זכרותם לקרויה.
 שאון פצפין אלא בירע ישלגאל-ראש שערת.
 נפללו קבוצה כל אמרת נפחים. שפטלך במטה
 לשודות, ואחריו גמ-גן, שאון פקידיין פלך ולא
 בזון קדול למי שחוזא ספר או כלו (—ניל' ג'ירקוץ) או
 גראן (= קבג'ו ערוה); לא מסני שיזהו פסולים
 לפולכות, אלא מבני שאקנווון גוללה — קולוון!
 בעם קם לעולם, ובוי שיאשחה במלאות אלן,
 ואקבי יום אקר — נפסל לשירות אלן!

פרק ששת משפטים (פ' ז' עז)

ונוכחות פגעה זו בקדרים אכל לא בטעים
שאינו דנות, כמו שאמרנו למטה קערת הנקומות.
ואל יקח השלחן מה-אפקתוב ברובו הנקביה
היא שפקחה את-ישראל" (סוטה ז). שאפקתוב
לנו למכח שלא היה מודע לכך כל-פיהם, אכל
פיסה אשפה בקביה ינקביה והוא נושאים ונוחים
פקחה אפלו בקדרים של אسور וווער ודיגין גס-
פין, ולכון כתוב קלייה "היא שפקחה את-ישראל",
או נאמר שפקליעט אל-יקום ראי-ישראל ואפקרים
כל-אךם לדון כל-פיהם, דבקבילה נרא טפל קשיים.
דקל-תני אמר קומון – קום. ומכל-קוקם קל-עה
שאמרנו שאינן דנות, הוא בדעת קצח נטפלשים
וינצ'ת פירושלמי (סנהדרין ס"ג הי'). שכן נמא
שם פטפש. אכל לנצת קצח קון נטפלשים.
קשירות/non לדון. ואקרו כי פקרא קלא הוא
שנאמר הניא שפטחו, ומה-אקרו בטנדרין
(יד ב) דקל שאינו כשר לנטץ – איינו כשר לדון,
ונשים נקיי איןן קשות לנטץ קלמווח שם.
אנפער שיאקרו לאפי זחתם זה לעפי שאין לארכין
מן הפלחות. ומארה פון פרדרים יון קפערא
שאינן קשות דין. קריאתא בירושלמי וכרכישע
לאפי גברין זכר פשיות.

שופטים. הلتת מלכים פ"א

ב' ספחו בערין הפלג משליחן אוות בעקב רבסחון. מאנך
ויקח שטאלן את מין החטן זריך ל-ה' וראוי וויסקוץ.
טהרנותה דוחה באדר לשלב עיריה טען טען סוכנין לו
היא ובנו בקרוב יסיל. הגה נן קוק סוכנין לו
הפליגתון דע שעריאן. מון קדחה גירז'לויאס, וול
לפקן פטץ. לאו והמלטה לונגד לילא כה הדרות
התקות בענלה קרום להירקע הפליגתון. הרכין רגוטן קרום
עלול. וול איזה חתן הנק בעבדה סוף אכזרין מבתוכו
גבידאה. היה סבלאן דרבאות איז אלט זולטן איזטן בלבת
ט' קיראן דאטן איזטן זולטן אוות. וכל מ' באן
לטשין ט' רבעין קאנז'וונטן.

883 NYRE NON KRL

שְׁמָן נֶגֶטִים מִכּוֹן שָׁגָנִים פְּקוּלָת לְדִין רַכֵּל שְׁלִינוֹ כַּבֵּל
לְהַמְּגִיד הַיְתָר כַּבֵּל לְדִין דְּחַנָּן צְפִיקָה קָלְבִּין כָּל הַכְּבָבָר לְדִין
כְּבָבָר לְסָעִיד וְגִילִּין כְּמַיְזִירְתָּלִי נְהָמָר כְּהָמָר בָּשָׂר וְנְהָמָר בָּשָׂר
חֲכָנִים צְמַמְּתָה וּמָה נְהָלֵן חֲכָנִים לְהָלֵב נְכָס וְנֶגֶל קְטָנִים כְּזָ' נְמָדְנוֹתָהָן הַהְבָּה
מְנֻיִּית מְנֻחָה לְיִנָּחָה דְּמָה וְוּחָה הַכְּבָבָר שְׁוּפָנָה הַתְּצִלְלָה לְבָבָן לְמוֹעֵר דָּלָן
שְׁוּפָטִים מְמַתָּחָה מְלָאָה מְנָכָבָן כְּפָטָטָה-צְפָטָה לְהָמָרְלָה וְהָמָרְגָּה דְּלָמִירְיָקְפָּרִי סְוּסְחָתִים
עַלְיָן עַלְקָה וְלָמָּה מְלָכָה חַסְמָה לְהָלֵב וְמַנוֹּה הַמְּחָה הַלְּבָב וְסָגְנָן בָּה כְּדִין עַלְכָה
וְסָגְנָן נֶעֱלָם פִּתְּחָה וְלִי כְּמַיְזִירְתָּלִי צְוָפָת הַכָּה צָאָה מְקָבְּלָה הַמְּחָה דְּכִירָה סְמָדָה
מְהַקְבֵּל חַמְדָה מִן סְהִלּוּצִים: **שְׁמָן** וּמִיצְוָן נֶלְזָה אֶפְעוּמָה כְּלָמָעָר שָׁלָח

3B

ב. מלכות ושרה

ספר דברים פסקא קני' ז:

שומ תשים עלייך מלך — מלך ולא מלכה.

ספרי שם כ"י אפטוביץ [הוצע במחזור]

מקביל פסיקתא זוטרתא : זק ה'א

אין ממניעת הלאשה פרנשtag עפ' הצבורה.

רף לעצם הענן.

הנה מшиб' כתירה שמצויד תושובי בוה שהקשתי על הרמב"ם שפוסל נשים אף לכל ממשיות שלא ידוע לי בעניין מקור לדבריו, וגם שמשמעו לי שלא כיוע סביר כי יצא מכשול שימנו נשים לפרעוזענט במרינות ישראל, אין אנו אחראין להנחתת המלבות דשם שהוא בעזה"ר אצל כופרים ומומרים ואין מתחשבים עם דעתינו כלותן ואך אם כי יסבירו כהרבב"ם וגם היה מפרש בגמ' ואך בחורה שכחבה לא היו מתחשבים מוה כמו שלא מתחשבים עם כל איסורי התורה החמורים ביותר והמטופרים בגמ' ובכרייא ומילא אין שום מכשול מזה. ולשם מאיננו אשא להבהיר בנסיבות שבມידנותנו אמריקה נמי לא שיר' שיוצא מוה מכשול, דהbatchי בנסיבות והנסיבות שמתהגהים ע"פ דרך התורה לא יעשו כלל הוראות רב מובהק ומילא סגי לה גם שיטת הרמב"ם שלא למןנות אשלה^ו ולאלו שפושו מדרך התורה הרי גם אם הוא אישיך ברור ומומש שบทורה לא ישגיחו ע"ז ואין אנו אחראין עליהם. ומילא נמצאה שליכא שום מכשול חז' מברור ההלכה שכחבי שלא כו"ז מודו להרמב"ם וטעות הוא ביד אלו שערערו לומר שהוא מכשול.

ובכל גרי מבוי קופרים ורשעים ודאי אינו

בדין התורה כמפורט ברמב"ם פ"א מלכים ה'ו וכל מי שאין בו יראת שמים ע"ש שחכמו מרובתו אין ממנין אותו לטמיון מן המניינים بشישראל ואך דוד לא נזה אלא לכשרים עיי' ובי"ש שכורדים ורשעים אין ממנון לשוט מניינו ובזה כ"ע מודו ומופרש זה גם בחינוך במצוות תצ"ז תצ"ח ואין שייך להלוק ע"ז דעיקר תכלית מניינו מלך הוא רק להחזק התורה והמצוות כדאיתא בספ"ד מלכים וכן כל המניינים בישראל ודין זה חמור ממיינו אשה כשרה דעתה מסתפק המגנ"ח שמא עיי' ירושה אפשר גם מלכה עיי' ובמנינו כופרים ורשעים וכי אין בו יראת שמים אף כשיליכן בן אחר אין ממנון אותו לא למלך ולא לכל מניינו וליכן שום ספק בותה וזה אין מחויין אותן המערערות למכשול זמה שמברירין הדין דבאה כשרה חזובין למכשול ונבור שאמ יוזמן באיזה מקום שרווצים למנות לאיזה מניינו רק או איש שהוא כופר ובצל עבירות או אשה כשרה או לא פועל שלא ימננו שום אחד מזון אלא איש כשר, שודאי צריך לסייע שימנו את האשה ה�建ה ולא את האיש הכופר והרשע. וכן רק דברי הכל

שלום בינויהם שמכורחין מצד דיני המדינה לעשות נישואין להחשיבים איש ואשתו בדיני המדינה ומהמתה שהוא גנאי להם שיילכו אצל שופט העיר שיעשה נישואין במנג האנמ שומר זת רצים שכתריה יעשה נשואין בינויהם בקידושין וחופה אף שאין שיד לבך דהה הם איש ואשתו בדיני המורה והו רק מעשה הבעל בעלמא אמרדים שיעשה קידושין וחופה אלא ברכות. הנכון לע"ז שלא יעשה מעשה קידושין וחופה כל כדיאו יאמרו שgam בדיני ישראל תופסם הדיוואר של המדינה לטט כי במדינתה זאת שורבים הם שאין יודען כל מדריני התורה יש לחוש שימצא הרבה שיטעו בה ולטנו אין כדי לעשותו שום מעשה שיראה שנישואו עתה מחדר, אלא יכול בתראה למלאתו הליטנסן ולחנות שם עדים ולא שיר לחוש לשקרא כי עשית השלום בינויהם יש לךרא כמו נישואין מחדש כוון שלמעשה הוא בוגרשו אף שלדיננו לא היו מגורשין שיר לקרה לוה שנשאה מחדש בשם נישואין שנימ שחרי למעשה ובואה עתה מחדש לבתו כמו בתמלה נישואין ואין בה שום שקר. וזה ראוי לעשות כדיאו שלא יצא לעו עליהם שנישאו אצל שופט של אדני ישראל והוא גם אבל שיחשבו שהוא נישואין ראשונים שליהם.

והנני ידידו וمبرכו בחג כשר ושמח.

משה פינשטיין

תירטש מה

עוד בעניין אישא לחתמות רתננה

מע"כ יידי הרב הגאון מותריך מאיר אסמעל

הנה מה שמתנצל כתריה מה שהוא סובר דלא
כברוי אני יודע למת הוא צרי למתנצלות
ואזואי שככל אחד צריך לברר האם לפי דעתו
בין לקולא בין לחומרא אף כשהוא תלמיד נגד סברות
בו וכש לאחדרים שאין תלמידיו ועיין בספריו
אנגורות משה הרא"ח סימן קיט שהארכתי בו קצת
אם בוגרנו להתנצל בממה ששאלוי בלבשו הטיח דבריהם
ונגיד הינה ידוע לכל המכירים אותו שביה אני רחוק

שהוא מרוביוא דמותים כמו שקאי על מלך כדרמשע
הפרישוי אבל דרשא ולא מלכה שנאמר רק במלך
גאנغو להו שיהיה גם בכל משימותן כן, וכ"ש לתוטס
שותה דף מא' שgam לענין מקרוב אחיך יש חילוק בין
מלך לשאר משימותן שאון למליף מרדן מלך ודין
שאר משימותן אינו מצד שיש לו כל דין המלך אל לא
אשר דסמרק משימותן למקרוב אחיך שם דבענין
אשר דסמרק אחיך קצט בנון אמו מישראלי ומולך חור
הנהו מקרוב אחיך עליו מקרוב אחיך תשים עלייך מלך דקפייד
שניתה אביו ואמו מישראלי ע"ש א"כ ודאי שאין
פיטריה פיטריה פיטריה פיטריה פיטריה פיטריה פיטריה
פסול אש שגamber רק במלך לומר שוגם
כל משימות תפצל אש והלאן משמע שהותס טוטה
שוגם דאי פלייג עלי הרמב"ם וכן משמעו שיפלוג רשי"
דראי ר' קוושון כדכתבי ממשימות פירושם. וכן
שמעו שלא כל דבר ילפנין מרדן מלך דהרי לענין
יעין ירושה הוצרך לדרשא אחרית הוא ובנינו בקרוב
ישראל כל שהט בקרוב ישראל בנו עוזם תחתינו
נספריהם וא"ב צ"ע שיטת הרמב"ם ולען לצורך
ודזול בשכילת חיית האלמנה ובניה היתופים יש לסמן
על החולקים על הרמב"ם ולמנתת תחלה בעלה
השגתן.

אבל נראה שלמה שבארותיו שווה שהשגחה נחשב עניינו הוא משום דעבוזתו הוא נגיד רצון בעה"ב יש עצה לקיים גם שיטת הרמב"ם. שהחיה שכורה מהר' אלה אמר בחרב שرك הרב יהיה בעלים שלו ובעה"ב ישלם מהר' השכורה שלחורב צריכה לשמעו לעשות כפי שיאמר מינויו שלחורב צריך לשלמו לעשות כפי שיאמר לאן לאיך להשיג ומה הוא נזכר האסור כי הלא עיקר אחירותו שהקוניט סומכים הוא על הרב ונוחש בת קיא רוק בעושה מלאכת הרב בדברים שיכולה לעשות נוחש בת לגביה הרב רוק כפועל בעילמא שאפשר לו במ להעמיד אשפה כיוון שהיא נאנטן בלעדי ואך שהא לריש כורי וריש גרגותה נאמר סתם שלא מוקמו מינינו יהו שהוא אף שמשלמין שכירותו מהב"ד ומזה עיר לא מבعلي החניות ובבעל הגרגותה הוא משום דעתין וזה מלאכת הב"ד אלא שביחסו מנים על זה והזרבר בפניו עצמו וכן הוא אם ייה השגחה מהעיר גמי היה נשבע. מינויו אף אם התשלמוני היה השגחה הירקופת העיר אבל במדינתנו עיקר ההשגחה הוא על שלם השכירות הוא רוק פועל של הרוב ולא ממונה אשרבון השגחה בברא露天 :

ובדבר איש ואשה שווה שתי שניות שעשו דיוואראס
הנשכחים הדרנוגר בלא והנוראנו ברום פטנירינו ושותה ואשה

עליה שלא מטובה עושה זאת אלא מצד שנכברה לה
תפאמנת באופן שנגאנטן בשלה. וכן מעשים בכל
יום בכל הדורות שהיו שוכרים נשים לבשל ולקנות
בשער וכל מינוי אוכלין והיו סומכין עליהן ולא היה
קשה מוה על חותם יירובין משום שמיון שנשכו
לזה הרוי ה עלייהו שנאנטן כמו בשלוחן ממש.
ענין בגיטין דף ז' שרחרבג סמך על עבורי ועבדיט
לא עדיין מנשים וגם על עבדים אמר בפסחים
משום שהוא דרבנן כמו שאמר על נשים וכן בדף
ס"ז בעבדי דריש גלוותא של רצח ר' ששת לא יכול
דרכ מושם דידי' זהיו השווין דהיו לא מעלו עיייש.

הווכר שם, וצריך לומר דהוא סברת עצמן כמו מלכה אבל דין כל ממשימות שלא יהו נשים לא שצווין ה'ם והורב'ן ומ"ע לא החוכר אלא מלך ולא אונך שלא ידוע לי בענייני מקום לדברינו דברMRI נמצאה שגדיר נאמנות אין שום חשש שגם הוא מוחזק לאשה כשרה ולודעת ומבינה איך וזה להשגיח יש לטסח עלייה. אבל יש לדון בו מה מצד'Aו. רהנה הרכוב'ים בפ"א מליל'ות היה כתוב וכן כל משימות שבישראל אין ממנין בהם אלא איש,

שדרשין לכל ממשימות שאנו לאו אלא מוקב און ביבמות דף מיה. דרשין גמי כל הדינים שברפירה שנאמר על מלך גם כל ממשימות שהוא גם לו שבamar בספר מלך ולא מלכה שה'ה כל ממשימות שלא מוגדים אשא. להשגה על כשרות מסתבר שהוא מינו רואה לוט מקידושן דף עז' שיאת באערבא אפליו ריש כווי לא מקום מגני ופרש'י מוגנה על המודאות. והוא ממש כמו השגחה על הנסיבות דמה לבן כשרות המשקלות והמודות לכשרות איסורי מאכלות. והתעט הוא שוחלוק בין להחישבו למועל ובין להחישבו למוגנה שהוא שורה איננו מצד חשיבות המלאכתה. אלאadam נשבר לעשות רצון המשכירו הוא פועל אף שהוא מלאכת חסובה ואם נשבר לעשות נגד רצון העביב בהשגה על המשקלות ומודות שבעה"ב היה אפשר רוצח שיישיר לו גם משקל ומודה החסרים והוא מוגנה לטוסלים וליקחים מבעה"ב הוא שורה על בעה"ב שבעה"ב מוחייב לעשות כמו שהמשגיח אמר. וכן הוא ממש מוגנה להשגיה על הנסיבות של מלאכו ווא לעשות אף נגד אסורים ואיך להרמכים אין למוגנות עז' אשא. אבל

בכל מינים אלמא דדין ולא אשה איןנו בשאר
אשה רק במלך ולא מלכה ובדין ירושה נקי שגם

א'כד

ב"ה. עה"ק ירושלים ח'יו י' ניסן ח'ר"פ

תשובה כללית!

לרבים השואלים אותך, על דבר השתפות הנשים בבחירה
"אספטם-הנבחרים"

הגעה ליידי שאלתכם הנכבדה בדבר התייחסות לעניין בחירת הנשים לאספה-
הנבחרים של יהודיה ארץ-ישראל, בעת אף שכבר גיליתך את דעתך — בעניין זה
בכל מכתבך הגלי להסתדרות "המודרנית".

הנה כאן עתה אני מכירך לומר, שאני איני כראוי שליחתך לי, כי רואה אני
שהכרח גדול הוא לאספה גודלה של רבינו ארץ-ישראל ועל פיה קום הדבר
למעשה. חושב אני, כי עוד לא נפרדה כל כך המדיניות עצמן מן הדת, עד שתיה
לנו אפשרות לחשוב, כי יש רשות למידניות שלנו לעשות איזה דבר כליל, בשם
האזרח הארץ-ישראלי ביחיד, ללא שם החשיבות עם דעתם של כל האוטרייטים
של הדת בארץ-ישראל, ברובם הגדור. ע"כ לדעתך תכראה הוא, שככל רבינו ארץ-
ישראל ייחלו את משפטם על זה, ומצב החום הרוחק ביחיד הוא הגורם הגדול
לזהרוו כמה ואפשר שצוא האספה הוות אל הפעול במקודם היותר אפשרי.

אמנם לנילוי-ידעתי בצורה חרורית, הנה מוציא לי עכשו, להוטף קצת ברור על
הדברים, אשר אמרתי במחצית הגלוי הנה".

כאן עתה מוכרני לומר, שהרבנים, שהודיעו את האיסור מצד הדין עד כה
שאכו את דעתם ממקור הקול האחד שאנו שומעים מן התורה מן הנביאים ומן
הכתובים. מן ההלכה ומן הגדות, המורה שרוח האומה לה לצבינו וטהרתנו,
עומד הוא נגד החוק המודרני הזה, ואם אנו מטימים את עצמנו כאן דוקא לתכונת
המוסר האירי החדש, הרי אנו עושים בזה מעשה בגין ביחס למוסרנו אנו.
"למוסר היהדות", מה שבמבייא לנו בתקופה של רוח האמה ולטוריך לארץ את המבצר של
התהיה הלאומית. זאם אין אנחנו נבאים, בני נכאים אנחנו, ואנו חייכים לקרה
בקול גדול, לכל אחינו החפצים כעת בצורה של תחינתנו: שישמרו ברוחם ולא
יאכilio אותנו את הבסר הזה שיביא בהכרח לירוי קהיות שנים, שנויות מוכחה
להתרחט על זה הרכח מאד.

אנו מאמנים, שmbtnuo על החיים והחברותיים הוא יותר עדין ויותר טהור מהGBT
של עמי החברות הזמניתם בכל. המשפחה שלנו היא לנו קדושה בצורה הרבה
יוחר עמוקה, מה שהיא בכל העולם המודרני. וזה היסור של אשרה וכבודה של
האשה בישראל. אצל העמים האחרים, אין המשפחה יסודה של האמה. אין
המשפחה קבועה ועומקה כל כך כמו שהיא בתוכנו, ומתעם זה הם אינם נרתעים
כל כך מפני הבדיקות שבחיה המשפחה ולא ישבלו כל כך, מפני חוצאותיהם
בחיי האמה. הגורם הנפשי של הדרשאה הזאת, לקרוא את הפומביות של הבחירה
בשם זכיות נשים, בא עקרו ע"י מעמדן האמלל של הנשים המוניות עצל

העמים האלה. אם היה מצב המשפחה שלהם כל כך שלו ומוכובד, כמו שהוא
בישראל ע"פ הרוב, לא היו הנשים עצמן ולא אנשי המדינה והמוטר והאיידיאליסטים
הגבוהים ודורשים את מה שהם קוראים בשם: "זכיות" של חברה לנשים, באותו
הנוסח המקורי, שהוא עלול לקלקל את שלום הבית, ואשר מקלקל זה מכרח לבא
(c)

הכנים, הכאים לדגמי מהלך הגסות של הגברים בקהל חי המשפחה, החכו
להעור ע"י אישה יפורה צבורי, לנסתות בוהה את הטבת מבחן וההروس בבית פניה,
ambil לחוס עור על הבדיקות המתחספים בו ע"י זה, אחרי שכבר רבבו פרצוי כל כך
גם מבלדי זה. אנחנו לא ידרנו ולא נרד למעמד זהה, ולא נרצה לראות את
அיחותינו במעמד ירוד כזה. הבית אצלנו גם עתה מכון-קדש, וחילתה לנו
להסביר את זהה של חי איחותינו, ולתן מקום למרור אותן ע"י המולת הדעות
ומחלוקתיהן בעניין הבחירה והשאלות המידניות.

האשה הישראלית מבססת את זכיותה על פי התוכן העדין של ערך הנפש
המיוחד לה, לא על חזקים קזובים וחתוכים, שעשו ביציקה מוכננת, שהם בעודה
קרני ברזל, שאינם הולמים כלל לעדרנות נשפה. ועפ"י רוכ איננה דיזוזקה, לפי איפיה
הטבעי, להשתמש בהם, ואין בכך להשלים את מה שהם מקלקלים ביטורם של
היחסים הנפשיים, השולטים בהקפתם על כל שטח החיים כלו.
המשפחה היא לנו יסודה של האמה, בית יעקב יבנה את עם ישראל. אנו מכינים
את בנייתה — על פי טבע נפשנו.

הנו תמיד מוכנים להכריין על דבר החוכה המוסרית של ההקבה לרעת האשה
בכל בית בישראל גם בנוגע לשאלות כללות חברותיות ומדיניות. אבל הדעת
המוסכמת מוכרחת היא לצעת וזוקא מן הבית, מהמשפחה בתומתה, והמושעך
להוציאו אותה לרוח"ר הוא איש אובי המשפחה, שעליו מוטלת חובת פרטומה של
הדרת המשפחה.

וכשאנו דורשים מן האשה שהיא תצא לרשوت הרכבים המידניות, ותשתקן
בפריטום רעהה, בשאלות חברות ומורנויות בכלל, אז אנו עושים זאת ממשי' אלה:
או שהיא מתלמדת ע"י זה במחנופה, להחניף לאיש ולתנן את קולה ע"פ קולו, שלא
כפי הכרחה, שאנו מקלקלים בהזאת מוסורה ואת חופה הפנימי — או על ידי
מהומות הדעות וחילוקין, נהרס מצב שלום הבית, והבדיקות הקלילים שבמשפחה
מכרחים להביא פרץ גדול באמה. ולעוני העמים הרינו מורדים את כבודנו הכללי,
כשאנו מראים לעולם, כי שיטה מקורית — הנוובעת, מהחacen של ורחנו העצמי
המתקלga ע"י תורתנו ומוסרתו הקדושים, שאין בעדרנו ורק דרכם סמכולים כ"א
ערכי חיים ממשיים — אין לנו בשבייל חכנית מדינית. ובתחלה צעדנו הראשן של
ῆס מדינית אנו צריכים בכיר להיות וזוקא תלמידים קטנים של עמי התרבות
זהמנים, שהם עצם עומדים עדרין נוכחים הרבה בשאלות חייהם הקשות, ביחס
בכל הרכבים הרוחניים והמוסריים שבהם וביחור בהפרכותיהם הקשה הזאת של
שאלת הבית והמדינה.

הרב אליהו בקש-דורון
שוייטת בנין אב, ח'א, סימן ס"ה

ההלכה כדעת רוב האחראונים והראשונים שאין אסור מינוי ושרה רק בדיון שהדיין מהיב את הנתבע בדיון בו, ואילו דין הנעשה שלא בכפיה מותר בגור, מכאן יכול ללמדך להלכה שכל מינוי גור או אשה לתפקיד שאין בו סמכות של כפיה, גם אם בעל התפקיד בעמדת מפתח, ודעתו בעל התפקיד קובעת. אם דעתו קובעת רוק כמומחה, כמנהיג וכבעל הוראה ואין יכול לכפות את דעתו אין בזה ממשום מינוי ושרה, ואין בכלל בכלל האיסור לאแทน עלייך איש נכרי.

לפיורוש זה אפשר ללמוד להלכה שכל מינוי
שנעשה על דעת הקהיל ובהתאם הכהל, גם אם יש בו
מנוי ושרה, וכך של סמכות מותר הוא בגור ואשה,
ואין בו משום שום חשיט עליין מלך. ומכאן שככל
תפקיד שנקבע בבחירה, בצוורה דמוקרטית
שהכהל מקבל מרצון את המינוי, אין בו משום כל
משימות שאתה ממשים לא יהיו אלא מקרים אחיך.
ותירץ זה גם כוונת החותם' בשפוטה של דברוה
“**שקיבלה עליהם משום שכינה**”.

היתר זה שמנוי מרצון על דעת הקהל אין בו משום שורה, והזכיר גם לגבי שמעיה ואבטלון. הזכיר שמעיה ואבטלון היו מקהלהם ושיםו כנשיין ביה דין.

ובפרשת משפטים. ומכאן יש ללמד שאמ גור או אשה מהאיימים לתפקידים ביזהו, ואין כמותם. מותר למגנוות בשורה,

מכל האמור נראה שאשה ונורו יכולם לשמש כמנהיגים ואפי' כגדולי הדור שכח הנගותם מחייבת את הסמכות. אשה ונורו יכולים לשמש מורי הוראה וללמוד תורה ופסקים. תקמידים שהסמכות בהם נקבעת לפि יישורי המועמדים והסמכות יונקת מהכינשורים יכולם לשמש בהם אשה ונורו. יכולם הם לדון מבלי כפיה. יש ספק אם יכולם הם לקבל סמכויות ע"י בחירות דמוקריאטיות שדינם כמו שהקהל קיבלוה עליהם. ולודעת הרובה מן הפסוקים הדבר מותר. ולכן באשה יש להקל בדבר, כיון שעצם האיסור יש בו מחלוקת ראשונים, בכל תפקיד יש לחלק ברוורות, אם יש בו מכח הסמכות או מכח ההנהגה.

שורה גודלה מזו בלבד מלכות.
(חו"מ ב א) דתו^ב ה^א העיר בערים דין כבית דין גודל, ואין לך
 המיסות שחקקו חוקם ליתן זכות לנשיות להיבחר. מבואר ברמ"א
 הצבור, אפילו אם קיבל כל הגבורה אותה עליות — על ורד האסיפה
 אישור גמור מן הلتורה יש למנות אשה לשום שרירותה דמתא על

מזהיקי הדת שנה ב גליון ט :

הוראת הרב ד"ר ריטר רב הכלל רוטולדט,

מאתה מולדות הפסקים והאחרוגנים: איןנו ידוע עניין בחירות נשים, ולא עליה בשום תקופה על סדר היום בכל אלפי שנות גלותנו בשום קהילות **ישראל**. אם אבותינו לא היו נבאים, בני נבאים היו.

איסור בחירת נשים אפשר להוכיח בראיות ברורות. מי הוא עדת ישראל? — علينا לעיין בספר בדברן ונמצא כי הימה בני עשרים שנה ומעלה. את השקל שקלו רק הגברים. בכתב: המכ לכם אנשים... ואשימים בראשיכם (דברים א' 13) רק אל הגברים פונויים.

שוניות משפטי עזיאל חורם סיימון:

זכות האשה בבייה המורשים ומוסדותה הנקנלה האזרחיות והישובית —
שאלת נזם מחלוקת לשוני טעיפה: א. לבחו: ב. להבהיר:

על הראשונה לא מצאנו שם יסוד ברור לאסנו, ואין הדעת מתקבלת לשולול מהנשימים וכוח אישה זהה, כי הלא בבחירה אלה מרכיבים אנו אלפינים לראשונה ונותניםIFI כי כה לובחרינו לזרב בשםינו לסדר את ענייני ישובנו ולהטיל מסים על רוכשונו. איך אפשר לתפוס תחכלי בשני ראשין — להטייל על הנשים החותמה המשמעית של נבחרי העם ולשלול מוחן זכות בחירות ?

להיות נבחרת מצאנו לכואורה איסור מפורש בספרי וברמב"ם. בכל זאת יש מקום להקשר בהירתן מעתם אחר. לא נאמרה הולכה זאת אלא במשמעות על ידי סנהדרין, אבל בשאלתנו אין כאן מינוי אלא קבלה, שעל ידי הבחים מכריע רוב הקהל את הסכמתו לאורם הנכבדים שהם היו בא כוח לפתח על כל ענייניהם העבוריים. על זה הרמב"ם מוזכר שайнן כאן שום שמן של איסור וכן מצאנו ברשב"א זרבר"ן [ציטוט שהבנו למללה]. מכאן אתה מגד, איסור של שימת אלה לשורת הצבור אינו אלא בדרך מנוי עיידי סנהדרין ולכן במנוי של בחירות שהוא קבלת הנכבדים עליהם לאלופים, מדינה יובלם לבחור גם בנסים.

הסברא גוננת לומר דבכל כניסה רצינית ושיחה מועילה אין בה משום פריצות, וכל יומ ויום האנשים נפגשים עם הנשים במשון מסתורי גנויים ונוגנים, ובכל זאת אין שם פרץ ושום צווה ואיפלו הייתם פרוצים בעיריות, לא יתרהרו באיסור בשעה שעוסקים ברכזנות במסחרם. ולא אמרו רבותינו: אל תרבה שיחה עם האשה (אבות א ה) אלא בשיחה בטלה שלא לצורך, ושיחה בזאת היא הגוררת עון, אבל לא שיחה של יכוח בעניינים החשובים וציבוריים ואין הישיבה במחייאת וכפיפה אחת לשם עבודה הציבור, שהיא עבודת הקודש, מרגילה, לעונייה ומביאה לידי קלות דעת, וככל ישראל האנשים והנשים קדושים הם, ואינם חשודים בפריצת-גדת האניות והמומבר.

לבוש [הchor] ל��וטי מנהיגים סעיף ל'ו':
 אמרו בספר חסידים: כל מקום שאנשים ונשים רואין זה את זה אין
 לברך שהשכמה במעונו, לפי שאין שמחה לפני הקב"הCSIIN בה
 הכרתורי עבירות.

ויאין נזהרין' עכשו בזה, ואפשר ממשום דעתכשו מרגלות הנשים הרבות בין האנשיות ולאין כאן הרהור עבריה כל כך לדמיין עלן בקאי היינואה [הומים עליינו כאוזים לבניים], כלומר הן לא מעוררות רגשות פסולים, על פי ברכות דף כ. א. ראה פרק י"ד כתע' ו.

**ספר עמוד הימני
רב שאול ישראלי
(סימן יי', אות ח')**

(13)

ת והנראה שיש לדון בנבחרים עד הבחירה הבנווה במדינה שהיא בחירה לומן מסויים. ואין הbanim ירושים וכות האבות. שאין כאן לנמר מתוכן שרואה שהחזרה דנה עליה. כי אין תוכן הנכבדים כיום בגדר מתן זכויות איסיות להם לשורה של הגבור, ואינם אלא בא כח הצבור ושל חייו לפועל מה שצורך לטובם הציובו. ואעפ"י שיש ביום נח להכريع וגם לכוח את המסרבים. אין זה גיב מכח הזכות שהונקו להם. אלא החלטת הדנור הוא לפעול לטובם העניין הכללי גם כשהיחידים סובלים או אינם מסכימים. וכל הנכנס לכלל הציבור על דעתנו נגנס, והיחדים שהעמדו בראש ומלחיטים מנקחת ראות זו הנם ממלאים שליחות הגבור, ובשם פעילים ומכוו הם עושים.

ומכיון שאינם אלא שליחים אין כאן גדרה שורה כלל, כי מכח המשלחים הם יונקים את כוחם. ואין כאן אלא שורה שהגבור שורר על עצמו, ומגביל עצמו לטובתו ע"י שלוחיו שמסכך להם ייפר כה זה.

ובזה יבוואר גם שאין סטייה כדיין התורה בעצם התקנה שהנבחרים הינם מוגבלים לומן מסויים וכן אינם מורישים פיננסים לבנייהם אחרים, ולכבודה הרוי זה נגד הדין שפק הרמב"ם (פ"א מלכים ה'ז): כל האזרחות וכל המינויים שבישראל ירושה לבנו ולבן בנו עד עולם. אלא שזה אמר ככמටרים לו זאת בגין שורה שאנו זוכה בהז זכוב אין הדבר בידי הגותנים לשליטה. ואולם בנידון שלנו אין מוסרים לו מיעקרא שורה ושליטה אלא בסכט של הctorsips זוא ערחה מה שצושה, ועל כן יש אפסירות להגבילו בונן, ואין גם מקום לדיני ירושה בוזת.

**הרבי יוסף קאפה
האשה וחינוכה
(אמנה, תש"מ)
עמוד 37**

(14)

(26) עדין אני יודע לחברות בכנס נקראת "כיהון בשורה ציבורית" והעקב אחרי כל פרט מן הנמצאים שם בין זאת.

(15)

**Conversation of R. Binyomin Walfish with R. Joseph B. Soloveitchik
1983-1984. (Interview by Rabbi Dov I. Frimer; March 10, 1996)**

During his conversation with R. Soloveitchik, Rabbi Walfish asked the Rav whether women could serve on Shul boards. The Rav responded that he saw no reason why women could not serve as a board member. It was not since the final decision was made by the board and not by the member. The members merely had input.

The Rav did *pasken* that women could not be shul presidents. Presidents had certain prerogatives and that constituted *issur*. While there was no *issur*, the Rav also felt it unwise to have women serve as vice presidents, because it would imply that they could serve as presidents - which they could not.

The Rav suggested that women serve as which the Rav said was perfectly reasonable. On the contrary, the Rav felt that women, in these areas, may even be better than men. (Compare תחרות משה מאין לשותה והרבה שורה שאין מוריך או פוטר ממשרתם וזה לא הו בכלל שורה שאין בין לעשותה והרבה שורה שאין מורייך או פוטר ממשרתם וזה לא הו בכלל שורה שאין עמא דבר, שמנים אפילו נגיד לחפקיד זה, וכן משימים התוס בכיק טואדי אשר תשיס הביאו תירוץ נוסף: ושם aio מתקבלו אותה עליהם משום שכינה, ובשינוי לשונו כתוס' הראי' בנדזה: מחמת נכיאותה קבלו עליהם. ויש לתמותה, דאי משום דקבלו זה איבנו, דזוקא בגר שנטמעת משום דבעינן 'מקרב אחיך' זהה דזוקא למונותו על ישראל אבל על גרים שפיר דמי אבל דמיו שמניגים גור על גרים יכולם למונתוasha על נשים, וזה איבנו, דזוקא בגר שנטמעת משום דבעינן 'מקרב אחיך' וזה דזוקא למונותו על ישראל אבל על גרים שפיר דמי אבל גשים הוא בכלל מקרב אחיך ואין למונתו גור אוasha על עינן כמו דאין יכולין למונתו על אנשים. אלא דמנגה בית הספר לא חשיב שורה. ולפי דברינו מותר למונתו גור למונגה, לא רק למונתו על איזה חול. אלא גם למורי קודש,

**הרבי מרדכי אליהו
(תחומין - ברץ ז')**

(16)

ג. קבלת אשה – ליחידים ולא לכל העם

התוס בכיק טואדי אשר תשיס הביאו תירוץ נוסף: ושם aio מתקבלו אותה עליהם משום שכינה, ובשינוי לשונו כתוס' הראי' בנדזה: מחמת נכיאותה קבלו עליהם. ויש לתמותה, דאי משום דקבלו עליהם הרוי לך אין צורך להוציא דמיו מה מחייבת נביותה, הרוי רשאים לקבל על עצםם גם פסולים עדות ולדין, כגון כי רועי בקר (משנה סנהדרין כד, א). נראה שדיוקו לאמר כך, שאילו וביאותה לא היתה קבלה מעילה. דבשלא ייחדים או ציבור מונדר ומצומצם יכולים לקבל עליהם בוחלות הכל או הרוב. אך ציבור שלם יכול יכול היה לקבל על עמו את דברה בשופעת, כיצד קיבלתם של אלה יכולת לחיבת אלה? ובשלמה בדיוני מוננות, בדיוני ירושה בוזת, ארגנו או ישוב יכולים לקבל בהחלט רוב אישת כיו"ר הנהלה או לפיו קהילה מצומצמת, ארגנו או ישוב יכולים לקבל בהחלט רוב אישת כיו"ר הנהלה או המזכירות וככדי. אך כמשמעות על עם שלם לא תועיל קבלה.

הרב אליהו בקש-דורון שווית בניין אב, ח"א, סימן ס"ה

הלכה זו מפורשת גם בדברי התוס' ושרר הראשונים. התוס' בנדרים דף נ ע"א שואלים על הדין שאשה פסולה לדין שהרי כל הכלש להעיד כשר לדון ואשה פסולה להעיד, כי"ז דברה הנביהה, היהת שופט את ישראל. ותירצו שדברה היהת דנה על פי הדיון. אי נמי לא היהת דנה אלא מלמדת להם הדינים. ובמקרה שכח שיפוטה של דבורה הנביהה הייתה בהוראה בלבד. ולא היה לה כל סמכות, עפ"י שברור שהיתה שופטת ומנהיגת ישראל. לפ"ז גר ואשה אינם יכולם להתחננות לכל מינוי שיש בו שררה אף למשגיח של אמרת המים. אבל יכולם להורות ולהנחיג ואף לשפט את ישראל מכח אמון העם וודעת התורה שביהם. מדברי תוס' אלה לomed הרב חד"א בכרכבי יוסף — נשא חכמה יוכלה לשמש כמורה הוראה בישראל כదוכחה מדברה שהיתה מלמדת הדינים, ואין בהוראת אישור והיתר משומן מינוי שררה.

ה. הוראת אישור והיתר ספר החינוך מצוה קנ"ב:

ין ושכר אל תשת — וכן שלא להורות בדבר מדיני התורה — בכל מקום ובכל זמן בזכרים וכן באשה חכמה רואה להורות.

ברכי יוסף חוי"מ סימן ז אות י"ב:

אף שאשה פסולה לדון, מכל מקוםASA חכמה יכולה להורות הוראה וכן מתבאר מהתוספות לפי תירוץ אחד [מצוטט לעיל] שדברות היהת מלמדת להם דינן. וכן חראה בספר החינוך בעניין שני.

שער תשובה או"ח סימן תס"א אות י"ז:

تلמיד הנואן מורה העשיל זיל אמר בשארען שאלה מעניין נפוחה [באפשרות המצאות] לפניין, היה מצוה לבני ביתו להורות הוראה זו ולראות אם אין הנפicha נראית מסני העברים. נראה שם שנאמר שהיתה מצוה לבני ביתו להורות הוא שפת יתר שלא בדוקון, כי ח"ז לתלות בוקי סרקי בגאון זיל שמסר ההוראה לבני ביתו. אך כוננה לומר שהיתה סומך על ראות עיניהם והבחנמת כות הנשים שחן רגילה במעשה אופת, והן יודעות BIUT להבחין ולה辨יל בין הנפicha שמחמת האור ובין הנפicha שמחמת החמו. וכאשר עושים המורים [מוראי ההוראה] פעמים — כשהשנמצא בעופות איזו שאלה באברים או בעצמות העוף וצריך לדעת מה טיבו, דרכם לשאול בנשים אשר עוסקות בזה ובקיאות בתרנגולים וסומכים עליהן בעניין — אבל לא בהוראה.

הרב אהרון ליבטנסטהיין

האהשה וחינוכה

(אמנה, תש"מ)

עמ"ד 158

(22)

יש מחומים שנראים מיועדים לגבר וביהם יש מחלוקת הראשונים בקשר למוקמה של האשת. למשל, האם יכולת האשת לדון? יש הרבה ראובנים הטוברים שאשת יכולת לדון. לגבי עדות אין מחלוקת אבל ניתן לע考ף את שאלת העדות ברוב המקרים, ואף פרוסם בספרו של הרב הראשי שבכל בתה"ד בארץ כיוון מקבלים עדות של נשים, כשהשנוגת זה מבוסס על שיקולים הלכתיים המאפשרים החמודות מעשית עם הבעה.

השאלה היא, באיזו מידת רוצים להג�性 את המצב החתימי הקיים בהלכה או לשנות אותו בדרכים הלכתיות לגיטמיות, בהתחשב בחთפותיו הפטוריות. זו שאלת השקפתית שאינה מיחודה רק לבעה שלנו אלא לעוד הרבה שאלות. כגון: שביעית, היתר עיסקה ועוד. בשאנו עוקפים את ההלכה, בכלים הלכתיים כמוובן, האם יש לומר שההלה רצתה או נך והיום היא רצתה אחרת? או שההלה דורשת אותו דבר גם היום ואנחנו לא מסוגלים לעמוד בזו? כדי לדון בבעיה זו צריך לזראות לא רק את האשת הספציפית העומדת על הפרק, אלא גם את העומק הערכי של האבעה, כשהשנוגת באים הימים לעקוּף את ההלכה בכלים כשרים. יש לשאול האם זה למען השגת דבר ש מבחינה ערכית ותורנית הוא ממשותי או לא. יש הבדל אם עוסקים בהערכה עמ"ג להאכיל כמה נשים עניות כמו במרקחת של ר' פרפון בירושלים (יבמות פ"ד הי"ב) או כדי שסבירתו ירווחה עוד כמה לירות.

לבעיה שינוי או תיקון מעמד האשת, אם ניתן לבנות חיבורה בראיה ושלימה יותר, בהתבסת בערכי תורה והלכה, יש לטעון שמה שהיא פעם התאים למצב של אן, והיום יש מקום להתייחס למיציאות היום בחיל ריק. "א" לחזור אחרונה למצב של פעם, זה לא ריאלי. "א" להחיה את התמיינות הפשטנית שהיתה לאשת אן. מכאן שבריר להחליף את האזנה וראננה" במשמעות "הלהן", ללמד נשים יותר ולהת להן הוכן הימים שהוא קרוב יותר לנוכח כדי שהגשים תפנקה תועלתה מן המציגות הקימית. אבל לא זה ולא זה ודאי שא"א. לא אמונה תמיינה כמו פעם ולא ליבנו תורה רציני, אם כן האשת חייבת בין שני הڪומות וזה ודאי לא טוב.

מכל מקום ברור שעם כל התקוגנים והשינויים השוני בין המינים קיימם. בהלכה ובחקים, והייכים להנוך בת למצוא משמעות וערוך בחחותים המזועדים לה. הבעה היא שאותם החחותים שהן נתן לאשה בטבעה — והם מאר מרכזים — מולולים בהם ורבים הימים. אצל כל התנועות לשחרור האשת לילד זה כמעט בזווית, כל שכן להניך אותה. שולחים את הילד למעון מגיל שנה, רואים בו עומס. כל הדברים הללו שצרכיהם להעניק אותה הוכחים לדברים מיכניים. ואנו שואלים מובן מה הייעוד של האשת. צריך להנוך את הבית להכיר בערך המשפחתי, וגידול הילדים. כדי דבר המשפחתי ביותר בחו"ם. צrisk לילד אותה למצעוד סיפוק בתפקיד זה. ואנו אין התהברות. אני הושב שאני מבדר אשת לא פחדת מסר כל גונעה לשחרור האשת. אבל אני מבנד אותה כאשה: איןני הושב שאני צrisk לכבד אותה רק ברגע שאני הופך אותה להיות גבר.

(18)

(19)

(20)

ההלכה דורקא בעד

ניתוח הלכתי מעלה שאין סיבה למנוע מנשים להיות חברות במוועצות דתיות. רשימת הפסקים ארוכה. אם מקבלים חברים במוועצות דתיות, גברים שאינם מדקדים ביראת שמיים, ודאי ש ראוי לברך על כניסה נשים המקפידות במצבם.

"לשאלה בהירות הנדיים" צ"ה התפרש לדרישה בשבעון "העולב" (אלג'ינוט ב"ג וכ"ד בדעת ר"ב) וגדפס ש"ב ב"ד בזבעון "העולב" (כרך י' גל-יוננות ט"ז וו"ז בצפת 1920) לפ"י המלצת העורק הרב כ"ר איד בר-איילן זצ"ל. בכ"ז ע"ש לעין בתשובה הארכוסה של הרה"ג חיים הרשנובן זצ"ל (בהתוותן של הארכוס) פרנק זצ"ל רבה של ירושלים (לips) בספריו מציין בקידוש חלק ב' (כני גירוש, תרפה"א). ויש לציין שבחלקים ד' וו' של המלצת בקושיש מופיעים מכתבים מכמה וכמה תלמידים הכתבים מפל קבוצה הפלגה עירוני העורות והוקו ידוין כל הגרא"ח היוזנן.

בנוגע לשאלה האפשריפה של מוועצות דתיות, כבר אמר הרב חרואלי לחלק אביבי-יפו הגרא"ד הלוי כי תבורי החוץ עצה הדתית הבצעלי בית פשוטים שלא מבינים בהלכה ולא עסוקים בברורי הלכה אלא רק בעזות מנהלות" (הזופה ע"ש"ק ב"ב אלול תצמ"ז ע"מ) 4). יתר על כן העיד הגראי'ם לא רבתה כל בתניה, שלא כל חבר במועצת הדתיות הוא ירא'ם כי כdisk במאורות" (הזופה ס"ה). על כן דא כתוב הגרא"ט פיני' שטיין וזוק"ל באגרות מטה (חו"ד ח"ב השובה ס"ה) שפנוי כי שאנו ירא'ם שיטים הוא ודאי אסור וליכא שיט שפק בזה, ודין זה חמור יותר מפניו איזה יתיר על כן, הרי'ם כ"ם לפעול بعد מני' נשים כשרות על פניו אונדים שאינט ירא'ם שטמים. ע"כ.

והנה ידוע לי דחגנו ב' סקירה זו בעicker הנימוקים להקל. אולם מאחר שבכל ה' התקשרות נוטים להציג לפני הצבור, דוקא קשות המהן מיראות, רצינו להעתה על כלותן כלים גם הגודדים להתרה. ונראה לנו שבסאי'ה הפסוקים ההשווים בזאת ב' קודם מזרונו אנו צווינו ל' בצללה לסמן עליהם אבינו כלוא בשעת תחתן, אנו תפילה בעזרותנו אלו יבואו גידי עזון ודין נקי' בדואלה או על ידי אלו שיעם ההלכה וה' הכרעה.

באガ' היב
אריה אברהם פרימר

(ח"ב ס"ב ב"א) דין במנזני גור למגנה בית הטעם שטיגנו איננה להתריר מהטעם שטיגנו איננה שורה מכיוון "זאנן ביזן לא" עשות (דברים י"ז, ט"ו) "שם פ██וק (דברים י"ז, ט"ו) בשם תשיס עליך מלך... מקרוב אהיך... לא תוכל לחתה עליך איז' נבררי... לדעת הרמב"ם (галומות מלכים פרק א' הל' כות ד וה') פ██וק זה שולל נבררי, גור ואנכת לא ורק מלה' כות אלא גם כל מסיבות או מינאי שורה על האיך. מז' בון, שהמניגות של הנבואה דברה והגרים צמעה ואב' טלון עוררה עניין רב' בסוף רות ההלכתית. אולם אין

לפנינו כמו שבוטום תחילת הדיון הציבורי בשאלת מינוי נשים למועצות דתיות. לצערנו טרם פרוסם דיון הלאטני בנו' שא או חוות דעת מעת מצטצם הרכבות הראשתית. בידוע, כי בעיה ההלכתית נובעת מהי' פ██וק (דברים י"ז, ט"ו) "שם תשיס עליך מלך... מקרוב אהיך... לא תוכל לחתה עליך איז' נבררי... לדעת הרמב"ם (галומות מלכים פרק א' הל' כות ד וה') פ██וק זה שולל נבררי, גור ואנכת לא ורק מלה' כות אלא גם כל מסיבות או מינאי שורה על האיך. מז' בון, שהמניגות של הנבואה דברה והגרים צמעה ואב' טלון עוררה עניין רב' בסוף רות ההלכתית. אולם אין רצוני להאריך בזאת.

ו הנה ידוע לנו של הראי'ן צון לציון הרא"ג בזצ'ינו חי עוזיאל זצ"ל, שכח בירושל"ים י"ב פרק ה' (ז' ב' ס' פ' ס' פ' ג' ב' ס' פ' ז' ב' ס' פ' עוזיאל (הו"מ ס' פ' ס' פ' ג' ב' ס' פ' ז' ב' ס' פ' עוזיאל לא כהו' לסתור דמזרטויות, מג' ט' מים: א) שאין דעת הרמב"ם מתקבלת לפ██וק הראה מוחלט מיש הרבה ראשונות החולקים צלו'ו; ב) לא נאמר אסור שימת-אלא במני' הנעבה ע"י סנהדרין, ג) בהירות דבוקרה טוות הן בזדר, "קובל עלייהו" (קבלה עליהם מדzon) ולא "כינוי".

גם הרב חרואלי ליהיפה הרא"ג אליהו בקשי' דווון הבריע להקל במאורת המקודש, "סבוכות והנתגות לנדיטים ור' גורב" (גנזה טבנעל פה, כרך ב' תשל"ט, עמוד ס"ז; נדפס ש' ב' בש"ת בנין אב' ס' פ' פ' ה') מהטעם של "בבלו צלייתו" והוסף שיש הרבה באורות הראשונות החולקים על הרבי' ב' באיסור שורה גנדיט בבל הפטישות.

ובאמת כן בגב חפוק א' גROL הנר'ם פיניציטין איז' קל' באgorה מיטה (יונ"ד ה'ב כ' מ' ג' ו' ה') שתפקיד לאלמנה להוות מצניחה כדי רותחת בעלה — ג' מ' ג' סלעטו השגחה היא מינוי ופסקוד של שורה. הרא"ג אריה ליב גומנסט (אב"ד בלונדון זעתה בירור' קליט) בש"ת "לב אריה"